

stelden zij in hun antwoord van april 1695¹²⁰), dat Gallaccini kort vóór of tegelijk met het faillissement met sommige crediteuren afzonderlijke overeenkomsten had gesloten om die te bevoordelen als zij met de cessieverlening instemden, dat hij wel zo'n f 20.000,— op zijn lijst van crediteuren zou hebben verzwegen, dat in zijn boeken verscheiden namen en bedragen of niet ingevuld of met stippelijntjes aangegeven waren, en dat er een kasboek zoek was. Ten aanzien van het laatste verklaarden Kortleven en De Groot, dat dit nauwkeurig omschreven register inderdaad, ondanks langdurige speurtochten en hoge reiskosten tot grote ergernis van hun superieur, onvindbaar was gebleven¹²¹).

Inmiddels was Gallaccini naar Amsterdam verhuisd en had hij daar een aanvraag om aanstelling tot makelaar ingediend. Was het een samenloop van omstandigheden, dat hij op dezelfde dag, dat het mandement van cessie werd verleend, zijn schreden richtte naar het huis van het makelaarsgilde aan de N.Z. Voorburgwal, het enig nog thans bestaande, fraai gerestaureerde gildehuis, om zijn eerste jaarcontributie te betalen?¹²²). In elk geval had zijn toelating geen problemen opgeleverd, wellicht door voorspraak van Evert Sonnenbergh. Zo kon hij voortaan in zijn kwaliteit van makelaar het befaamde stokje met zilveren knop en het stadswapen zwaaien, waartoe de gildebroeders bij elke transactie verplicht waren¹²³). Als makelaar moest hij zich beperken tot het bemiddelen in scheepsbevrachtingen en in- en verkoop van schepen en was het hem streng verboden zelf handel te drijven. De kooplieden waren de 'meesters', die de makelaars als koopmansknechts beschouwden. Zij verdienden ook altijd, terwijl de kooplieden vaak schade hadden. In 1620 schreef Roemer Visscher onder een aquarel van een zinkend scheepje: 'Wie de teering niet en zet naer de neering, die wordt van koopman, makelaer'. En artikel 2 van de Amsterdamse keur van 1531 verbiedt de makelaars ten strengste zich door hun bemiddeling bedrieglijk te verrijken; 'rancken te scheeren' heette dat in de volksmond. Vooral in de 16de eeuw werden zij met schele ogen aangezien, blijktens het oordeel van Pruckmann in diens *Consilia* van ca. 1580: een smerig en laag soort mensen¹²⁴). Maar Breero zei ook: 'Een bedorven koopman is een goede makelaar'. Dat geldt zeker voor Gallaccini.

Ongetwijfeld waren de tegen hem gerichte aantijgingen veelal niet ongegrond, toch werd aan de cessie niet getornd en was zijn aanzien weinig of niet gedaald. Hij bleef, zij het in andere